

ALAP- vetés

Az Árpádföldi Református Egyházközség lapja

„Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Isten iskolája

Nyikos András

„Te tanítasz engem az élet ösvényére.” (Zsoltárok 16,11.)

Legtöbbünk számára úgy indult a szeptember, hogy már nem járunk iskolába, legfeljebb gyermekeink, unokáink révén vagyunk érintettek. Isten ígéje mégis arról beszél, hogy Isten iskolájába életkorunktól függetlenül, egész életünkön át járhatunk. Igazi „lifelong-learning”, élethosszig tartó tanulás ez.

Annál jobb, minél hamarabb iratkozik be valaki. Milyen nagy lehetőség a kisgyerekeknek, ha úgy nőhetnek fel, hogy szinte az anyatejjel szívják magukba az alapokat, szüleikkel együtt járhatnak ebbe az iskolába, és egészen magától értetődő, természetes számukra ez az út. Vannak, akik fiatalon kerülnek a hit közelébe, és utána egészen tudatosan, Isten útmutatása szerint kezdik felépíteni az életüket. Gyülekezetünkben is vannak olyan felnőttek,

akik az istentiszteleteken vagy felnőtt konfirmációs felkészítés alkalmával iratkoznak be Isten iskolájába. Itt nincs felső korhatár, ebben az iskolában bármikor el lehet kezdeni a tanulást.

Kitől tanulhatunk és mi a tananyag? A zsoltáriró boldog hitvallása így szól: „Uram, Te tanítasz engem az élet ösvényére.”

KÖSZÖNTŐ

Nagy dolog Annak iskolájába járni, Aki az életet megalkotta. Az Élet Urától tanulni, Aki a legjobban tudja, mi az életünk értelme, célja, mire és hogyan használhatjuk önmagunkat, a Tőle kapott adottságainkat, testünket, lelkünket, időnket, lehetőségeinket. Akitől választ kaphatunk a legfontosabb kérdéseinkre: mihez kezdünk fiatalságunkkal, merre induljunk terveink megvalósításában? Mit kezdünk családi életünk feladataival, kihívásaival, megoldatlanságaival, egymással, szüleinkkel, gyermekeinkkel, unokáinkkal? Mit kezdünk az egyedüllét súlyos kérdéseivel? Az időskor kihívásaival, a betegségek megjelenésével? Hogy kezeljük a megoldhatatlannak látszó dolgainkat, kapcsolatainkat, konfliktusainkat? Hogyan lehet megelégedett módon élni, hálaadással fogadni, amink van, és hogyan fogadhatjuk el, ha elveszítünk valamit vagy valakit? Hogyan lehet megtalálni a békességet ebben a békétlen világban?

Igen, Ő ismeri, nálunk sokkal jobban, kik vagyunk mi, és akkor is tud velünk mit kezdeni, amikor mi nehezen boldogulunk magunkkal. Nemcsak azt az útszakaszt ismeri, amit most megteszünk, vagy megtettünk eddig, hanem a teljes utunkat, még azt is, ami előttünk van. Ő úgy tanít, hogy mérhetetlenül szeret, mindig a javunkra tanácsol, és rávezet arra az ösvényre, amely az „élet ösvénye.” Nélküle sok utat bejárhatunk, de az utat nem találjuk. Ebben az iskolában a Mester maga Jézus, akiről a körülötte lévők ezt mondták: *úgy tanít, mint akinek hatalma van.*

De ha ilyen különleges Isten iskolája, akkor mennyi a tandíj? Olyan jó, ha tudjuk már, hogy ez az iskola teljesen ingyenes. Mert minden költséget, a tanulók összes tartozását Jézus fizette ki a golgotai kereszten. Ezért hívhat magához mindannyiunkat: *Jöjjetek énhozzám mindnyájan!*

Így szeptemberben ezt kérdezi Isten igéje tőlünk személyesen: Mióta jársz az Ő iskolájába? Ha már régebben, és most új tanévet kezdesz, adj hálát ezért a különleges iskoláért. A Mester a régi tantárgyak mellett újakat is akar tanítani. A legfontosabbakat azonban ismételteti is velünk, az elméletet pedig a gyakorlatban is kipróbáltatja, begyakoroltatja. Ha pedig még nem iratkoztál be, ott állsz a kapuban, és szeretnél belépni, lehet ez az imádságod: Uram, köszönöm, hogy engem is vársz, hogy előttem is nyitva az ajtó. Vegyél fel engem is, fogadj be az iskoládba, szeretném Tőled tanulni az életet.

Bárcsak ebben a tanévben is tudnánk személyes hitvallásként mondani:

Uram, Te tanítasz engem az élet ösvényére.

A tékozló fiú története az egyik kedvenc példázatom a Bibliából. Már több évtizede elkísér, hogy egy-egy alkalommal újabb gondolatokkal és mondánivalóval ajándékozzon meg. Így volt ez azon a kora őszi istentiszteleten is, amikor a példázatot újra hallhattam a szószékről. Őszinte izgalommal vártam, hogy ma milyen üzenettel ajándékoz meg Isten.

Annyira sokrétű és gazdag példázat ez, hogy ismét nagy örömmel állhattam fel istentisztelet végén, mert újra megérthettem valami fontosat. Ebben a példázatban nem is egy tékozló fiú van.

Még a gyakorlott igeolvasó is sokszor csak a messziről, szegényen hazatérő fiú történetét látja, ritkán olvassuk tovább az idősebb, otthon maradó fiúról szóló részt. Mert jó átélni újra és újra a könyörülő atya minden emberi értelmet túlszárnyaló, megbocsátó szeretetét, hogy van visszaút az atyai házba. Pedig nem kevésbé tékozló az otthon maradó fiú sem. Szívesen azonosulunk a világot látott fiúval, de tulajdonképpen mi a jófiúk vagyunk, akik otthon maradván kemény munkával szeretnék kiérdemelni az atyai javakat.

„Látod, hány esztendeje szolgálok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, de te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal.”

Soha nem vétkezett, az atya pedig soha nem adott neki semmit? Milyen szegény és nyomorult. Ott él az atya javai között, ő mégis úgy érzi, hogy az nem az övé, az atya csak azt adja, amiért keményen megdolgozik, amit kiérdemel. Ez eltékozolt élet, mert az atya nem várja el mindezt tőle.

Ha jól belegondolok, mi sem vagyunk mások. A legtöbben nem néztünk szembe olyan mélységekkel, mint az a fiú, aki gondolt egyet és elindult, hogy a maga erejéből boldoguljon. Ha a történetet nem a Bibliában olvasnánk, akkor bizony százunkra vennénk, hogy egyes emberek milyen telhetetlenek és igazságtalanok.

Egy átmulatott, eltékozolt élet után még van képe hazatérni. Az apja meg nem tanul semmiből, visszafogadja őt...Hát nem tékozló az atya is? Odaadja vagyona felét, amelyről biztosan tudja, hogy a fiú elherdálja? Nem tékozlás, hogy szó nélkül visszafogadja, lakomát rendez neki, és ugyanazzal a szeretettel szereti, mint amikor elment (vagy talán még jobban is)?

Nyomorult egy helyzet: ha van, nem élünk vele, vagy úgy érezzük, hogy minden áldásért meg kell dolgozni, ki kell érdemelni. Az élet elmúlik, mi pedig maradunk szegények, akár van a kezünkben valami, akár nem.

A két testvér tékozló volt, ahogy mi is. Jézus Krisztus azonban nem. Ő a szeretetét akarja megmutatni minden látható kincsen túl. Nincs ára és mértéke, ha rólunk van szó. Lehetsz messziről jövő tékozló, vagy otthon maradó sóvárgó, az atyai vagyontól mit sem tudsz élvezni, ha nem fogadod el szeretetét.

Mindenem a tiéd – szól az Atya. A messziről visszatért fiú bent van, ő már tudja, mit jelent a MINDEN, az ölelő atyai kéz, a falat az atya asztaláról. Neki már megadatott, hogy túllásson a láthatókon. Tudja, milyen elveszni és megtaláltatni. Az Atya szól: Mindenem a tied. Hiszed-e, hogy elvesztél? Hiszed-e, hogy van, aki megtaláljon, hogy azt mondhassa neked: mindenem a tiéd!

Ne várj, gyere be a lakomára!

Kedves Annamária!

Nagyné Bea

Gyülekezeti testvérünk egy keresztyén fórumba írt levelét szeretnénk alább megmutatni. Természetesen megváltoztatott nevekkal adjuk közre. A levélváltás kiinduló igéje János 5,1-9 egy része volt.

Volt ott egy ember, aki harmincnégy éve szenvedett betegségében. Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” A beteg így válaszolt neki: „Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.” Jézus azt mondta neki: „Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!” És azonnal egészséges lett ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt.

Olvasom leveledben, hogy nem találsz a helyed a gyülekezetekben, az Isten ismerő emberek között.

A másik, hogy nem találsz a boldogságot ezeknek az embereknek a társaságában, vagy pont a hiányuk miatt, ezért szomorú vagy.

Bár megtapasztaltuk, és tudjuk, hogy Istenre nézve lehetünk igazán boldogok, de mivel emberek vagyunk, ehhez a boldogsághoz emberekre is szükségünk van. Hogy legyen emberünk!

Úgy gondolom, hogy az Istenhez tett első lépésidnél Imre volt az embered. Fogta a kezét, és segítette belépni a vízbe, mert felkavarodott. Aztán egy ideig még bent volt Veled a vízben, majd magadra hagyott. És mély az a víz nagyon. Amikor magadra maradtál, szétnéztél, kik vannak még a tóban. Sokan vannak. Ki előbb ért oda, mint

Te, ki később, és van, aki még a parton várja, hogy felkavarodjék a víz, és valaki kézen fogja és besegítse őt. Próbálkozol feléjük nyújtani a kezét, de nem éred el őket. Szemeiddel Imrét keresed. Mert ő volt az embered. De ő már a parton sétál, és keresi, kinek kell még segíteni belépni a vízbe.

Ez így tényleg szomorúnak tűnik. Eltűnt az embered. Más pedig nem alkalmas rá, hogy Imre helyett újra megfogja a kezét, mert mindenki a saját medencéjét keresi. A saját vizét. A saját emberét. Ez szomorúnak tűnik. De Annamária! Te már BENT VAGY A VÍZBEN!

Lehet, hogy Imre is az emberét keresi... Imre testvéred a hitben. Imre, a lelkész. Neki vajon van embere? És volt valaha egyáltalán? Az ő kezét ki fogja?

Sokan még azt sem tudják, hogy emberre van szükségük. Hogy jó várni rá. Várni az emberedre. Azután, amikor elkezdesz várni, türelmetlen vagy. Amikor pedig az embered odalép hozzád, bevezet a vízbe, onnantól fogva könnyűnek érzed magad. És könnyebbnek érzed az életet.

Néhányunknak életük végéig fogják a kezét. Vagy nagyon sokáig, ameddig megtanulja, hogy ő is mások kezét fogja. Embere lesz ő is másoknak. Akik még a parton állnak.

Néhányunknak egyszer csak elengedik a kezét. Mert már erősnek érznek arra, hogy egyedül hagyjanak. Mennek más kezeket fogni. De már bevezettek a vízbe!

Néhányunk önként engedi el a kezét, mert erősnek érzi magát, hogy boldoguljon egyedül, hogy ne merüljön el a vízben.

Néhányunknak hirtelen engedik el a kezét. Nézünk az emberünk után, de nem látjuk többé. Próbáljuk megcsalni magunkat, mintha látnánk, vagy legalábbis a hangját hallanánk... Aztán rájövünk, hogy ez már lehetetlen. Soha többé nem lesz ő a mi emberünk. És mégis ő marad a mi emberünk. Ő marad örökre. Fogja a kezünk, távolról is. Csak az Isten tudja, milyen távolról.

És mi, akik a vízben vagyunk, próbáljuk egymás kezét fogni, úgy, ahogy az emberünkötől tanultuk. Isten emberétől. Hogy mi is emberek lehessünk. Isten emberei.

A költő Reményik szavai jutnak eszembe:

*„Harmincnyolc esztendeig volt beteg:
Ha ártatlan volt, bűnössé lett tőle,
Ha bűnös volt, kitisztult hófehérre,
Ha volt önérzet benne: ronggyá váltott,
Ha volt szikla-dac: finom porrá mállott,
Feküdt a tóparton, s a tóba nézett...
A Tó, ez volt az egyetlen igézet.*

*A Tó, a Bethesda, a gyógyulás:
Leszállani szent, megszállott vizébe,
Mikor rájön a nagy ,háborodás’,
Mikor rászáll az Isten angyala,
Súlyos szárnyával sujtja a habot,
S gyöngy-buborékként a titkos mélyből
Fakadnak a megmentő balzsamok.”*

És közben, amíg keressük egymást, leveleket írunk, találkozunk, naplót írunk, beszélgetünk, templomba járunk, tábort szervezünk, táborozunk, énekelünk, nevetünk, sírunk, összeveszünk, kibékülünk, sétálunk, kávézunk, kirándulunk, megpihenünk, elmélkedünk, strandolunk... és várjuk a víz megmozdulását... és fogjuk egymás kezét. Mert emberek vagyunk.

Mert EMBEREK szeretnénk lenni! ISTEN emberei.

Szeretettel:

Bea

A GRÚZ kereszt

Kovács Erika és Attila

Grúzia a csodák birodalma. Nem véletlen, hiszen a legendájuk így szól:

Mikor a népek sorban álltak Istennél, hogy földet kapjanak, a grúzok valamiért kimaradtak. Egyszer csak észbe kaptak, és odaálltak Isten elé, aki kérdőre vonta

őket: - Hát ti hol voltatok eddig?

- Lakomáztunk, és ittunk az egészségedre - hangzott a feleletet. Az őszinte válasz tetszett Istennek, így hát odaadta nekik az utolsó, ámde a világ leg-szebb földdarabkáját a Kaukázus lábainál, amit eredetileg magának szeretett volna megtartani.

A csodák a kereszténység elterjesztésekor sem maradtak el. Isten a vad lovas hegyi néphez Ninot küldte el, egy fiatal törékeny nőt, akihez bátorítás-képp így szólt álmában: - Menj ebbe a pogány országba, és hirdesd az evangéliumot, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Fogj két szőlőveszszőt, kösd össze tulajdon hajaddal, és kapod ezt a keresztet mint pajzsot a látható és láthatatlan ellenséggel szemben.

Nino munkához is látott. Az egykori fővárosban, Mitskhetában egy csoport zarándok épp

a bálványok előtt tisztelgett, amikor Nino imáinak hatására hirtelen heves szél támadt, jégeső esett, a pogány szobrok szétestek, a rémült imádók pedig szanaszét szaladtak.

Azakkori grúz pogány király, III. Miriám nem nézte jószemmel Nino prédikációinak hatását. Amikor azonban felesége halálos beteg lett, mégis Ninótól kért segítséget, és a csoda most sem maradt el, a feleség hamarosan meggyógyult.

De Miriam szíve ennek ellenére sem lágyult meg. Egy vadászat során elhatározta, hogy megöli Ninot, és mindazokat, akik követik a hitét.

Az erdő közepén hirtelen hatalmas sötétség támadt, és egyedül maradvá hiába imádkozott a pogány istenekhez. Mikor már teljesen elvesztette a reményt, egyszer csak megvilágosodott, és rájött, hogy egyedül Nino Istene adhat világosságot. Erre hirtelen megszűnt az éjszaka, és sugárzóan kisütött a nap, a király pedig hálát adott a Teremtőnek. Visszatérvén a palotájába, magához kérette Ninót, és a pogány törzsek vezetőit, hogy gyűljenek egybe a közeli dombon, ahol Nino immár szabadon hirdethette az evangéliumot

copfos keresztjét a magasba tartva. 327-ben Miriám király már államvallássá is tette a kereszténységet. Örményország után másodikként a világon.

Nino keresztje pedig ma is ott áll mindenütt.

Ami még szebb, hogy az emberek nagy többsége hívő, a szovjet elnyomás után újra virágzik a görögkeleti egyház és hitélet, a templomok tele vannak vasárnaponként. Legfőbb értékük a család és az összetartás, és ma is ugyanúgy szeretnek összegyűlni, lakomázni, egymás egészségére inni és Úr nevét áldani, mint a kezdetekkor.

Hatalmas ajándék volt számunka, hogy látogatást tehattünk a ma is elő legendák földjére.

Gazdagul

Páll-Orosz Piroska

BESZÁMOLÓ

Milyen volt az idei hittantábor? Jó! Bővebben? Nagyon jó!

A jól ismert, szakállas vicc némileg átírt változata jutott eszembe, amikor azon gondolkodtam, hogyan is lehetne viszonylag röviden leírni azt az öt nyári napot.

De valójában más az az egyetlen szó, ami számomra tökéletesen leírja az idei hittantábort, ez pedig a gazdag.

Gazdag volt a tábor Istenről, Isten ember iránti mérhetetlen szeretetéről, az evangéliumról szólásban.

Gazdag volt a tábor igetanusulásban. Gazdag volt a tábor csillogó gyermek szem-párookban, kacagásban. Gazdag volt a tábor zengő énekszóban, dicsőítésben, vidámságban, táncban.

Gazdag volt a tábor egymás segítésében, összefogásban, együtt munkálkodásban. Gazdag volt a tábor az egymás felé fordulásban, beszélgetésben. Gazdag volt a tábor játéokban, mókában.

Gazdag volt a tábor ismeretszerzésben, saját kézzel készített kincsekben, emlékekben. Gazdag volt a tábor finomabbnál finomabb süteményekben, lekvárokból, kenyérré

KÜLD. HOGY...

SEGÍTS. MERT
Ő MEGSEGÍT!

HAGYATKOZZ
RÁ!

FOGADJ SZÓT
NEKI!

HOZD HELYRE
KAPCSOLA-
BÁDÁGI!

való finomságokban, zöldségekben.

Gazdag volt a tábor az Úr rendelte ajándékokban, mint a legapróbb részletekig kidolgozott készen kapott segédanyag, amiből könnyű volt a szolgálóknak készülni, a kecskeméti Biblia Múzeumból elhozott, korosztályra szabott foglalkozás, vagy a Palánta Misszió magával ragadó bábjátéka.

És azt hiszem, ezt a gazdagságot minden résztvevő, gyermek és felnőtt érezte, és szívesen vette. Van gyerek, aki a szeptemberi évindító gyerek istentiszteleten a sok egyéb remek nyári élménye közül is a hittantábort emlegette mint mind közül a legjobbat.

Biztosan mindannyiunknak adott a tábor személyre szóló üzenetet is. Hadd osszam meg a testvérekkel azt az ígét, amit én azóta is naponta magammal hordok. „Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert Ő munkálkodik.” (Zsolt 37,5)

A hittantábor minden évben különlegesen fontos eseménye gyülekezetünknek. Egyrészt óriási lehetőséget kapunk arra, hogy sokat és intenzíven tudjunk a gyerekeknek Istenről, a Bibliáról, Jézusról, a megváltásról beszélni, beszélgetni velük. Másrészt arra is lehetőséget kapunk, hogy olyan családok is betérjenek a templomba, akik év közben nem jönnek. Rájuk különösen szeretnénk vigyázni, s a későbbiekben is élénk a lehetőséggel, őket hívogatni, bent tartani a gyülekezetben. Remélem, mi, akik idén a gyülekezetből szolgáltunk, a táborban mindkét lehetőséggel Isten dicsőségére tudtunk is élni.

Hírek, előttünk álló események

HIRDETÉSEINK

Örömmel tudatjuk a Testvérekkel, hogy rendszeres alkalmaink száma bővült kéthavonta vasárnap délután tartott Asszonykörrel és Férfikörrel. Korosztályi különbség nélkül várjuk ezekre a beszélgetésekre azokat, akik őszintén és egyre inkább az Ige szerint szeretnék megélni Istentől kapott adottságuknak megfelelő szerepüket, helyüket a családban, munkahelyen és minden területen.

Szeptember

7-én péntek délután 14,30-kor újraindult az idősek bibliaórája. Akik még eddig nem vettek részt ezen az alkalmon, szánjanak rá időt, hogy megtapasztalhassák az Ige melletti testvéri közösséget.

14-én péntek 18 órától újraindult a konfirmált fiatalok ifi-órája. Várjuk ezekre a fiatalokat,

hogy egyre jobban megismerjék azt az Utat, amelyre a konfirmáció alkalmával fogadalmat tettek. 16-án vasárnap évnyitó családi istentiszteletet tartottunk az iskolai hitoktatáson résztvevő gyermekek és szülei részvételével. Gyermek istentiszteleten ez alkalommal 32 gyermek vett részt, a szülőket szeretetvendégség mellett szólítottuk meg. Örülnénk, ha ez megindítana egy folyamatos kapcsolatot a hitoktatásban résztvevők és a gyülekezetünk között.

30-án vasárnap délelőtt Székely Zsolt lelkipásztor szolgált közöttünk az Ormánságból.

30-án délután 14,30-kor gyermekek között szolgálók megbeszélése zajlott le. Ugyanekkor délután 16 órától imadélután tartottunk, mindenkit szeretettel hívtunk, vártunk.

Október

7-én vasárnap 16 órától Házaspáros délután (kéthavonta hónap első vasárnapján tartjuk).

13-án szombaton egész napos nagytakarításra hívjuk a Testvéreket (bár munkanap, aki teheti, a nap során bármikor egy-két órára is lehet jelentkezni).

28-án vasárnap 16 órától Takács Ferenc börtönmissziós lelkész tart előadást a szolgálatukról, valamint szabadult fogvatartott bizonyágtételét is meghallgathatjuk.

November

4-én vasárnap Gyászolók istentiszteletére hívogatunk. Akár régebbi, akár frissebb a veszteségünk, Isten Igéje mellett erősödhetünk, vigasztalódhatunk, - ezért hívogassunk még olyanokat is, akik nem járnak közénk más alkalmakkor.

11-én vasárnap 16 órától „szolgálók délutánját” tartjuk. Mindazokat várjuk, akik jókedvvel és hálás szívvel szolgálatot vállalnak és végeznek gyülekezetünkben.

18-án vasárnap istentisztelet keretében szolgálnak közöttünk a „Zsidók Jézusért” mozgalom tevékeny résztvevői

24-én szombat 15 órától adventikoszorú-készítés, gyermekeket-felnőtteket egyaránt várunk erre a kedves ünnepi előkészületre.

25-én vasárnap 16 órától gyülekezeti szeretetvendégségre hívjuk a Testvéreket. Alkalmunk lehet egymást jobban megismerni, beszélgetni, - jöjjünk minél többen!

December

9-én vasárnap Evangelizáció, melyen Takács Ferenc lelkipásztor szolgál. Szólítsunk meg, és hívogassunk templomba nemjárókat is, hátha épp most szólít meg valakit az Ige!

16-án családi istentisztelet lesz.

Az ünnepek részletes menetrendjét a következő lapszámunkban tesszük közzé.

Valamennyi alkalomra szeretettel hívogatunk, és várjuk a Testvéreket!

Williams, R.: Tanítványként az úton

A keresztény élet esszenciájáról, Harmat, 2018.

A könyv új, gondolatébresztő szemlélettel tekint a tanítványságra. Sorra veszi a kereszténység fontos alapelemeit: a hitet, reményt, szeretet, megbocsátást, szentséget, szolgálatot és a Lélek szerinti életet. Szerzője az egyik legnagyobb ma élő teológus; könyve segít abban, hogy tisztábban és igazabban tudjunk szeretni, és hívebben tudjunk haladni Jézus Krisztus útján.

Hasznos olvasnivaló a keresztény úton indulóknak, s azoknak, akik már ezen az úton haladnak.

A könyvet az alábbi gondolattal zárja a szerző:

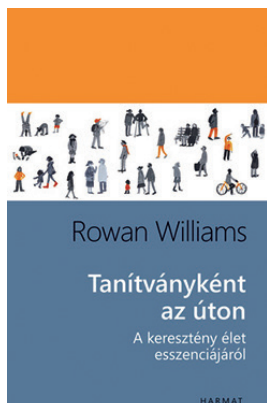
„Krisztus tanítványa arra kapott elhívást, hogy a másik embert, - különösen a szükségét szenvedőket - az örök és rendíthetetlen szeretet nézőpontjából lássa.”

SZOLGÁLATI közlemény

Szeretettel várjuk gyülekezetünk tagjainak jelentkezését az alábbi szolgálati területekre. A vállalás egy évre szól, amit lehet folytatni ismételt jelentkezéssel, de leállni is lehet, ha életkörülményeink változtak, vagy épp elfáradtunk a szolgálatban. Gyülekezetünk jó működéséhez önkéntesen, örömmel vállalkozó, Isten dicsőségére munkálkodó szolgálókra van szükség.

1. Gyermekszolgálat (vasárnapi istentisztelettel egy időben 4-12 éves gyermekek tanítása két korcsoportban bibliai történetekre ill. hitünk alapismereteire építve)
2. Ifi-szolgálat (péntekenként este 6-9 óráig konfirmált fiatalokkal való foglalkozás)
3. Templomtakarító szolgálat (szombatonként, éves beosztás szerint 2-3-as csoportokban a templom és többi

helyiségeinek tisztán tartása)

4. Kerti szolgálat (templomudvar és környékének téli-nyári gondozása fűnyírással ill. hóeltakarítással)

5. Autós szolgálat (idős vagy beteg testvérek szállítása vasárnapi ill. hétközi alkalmainkra)

Jelentkezéseket az irodában kérjük leadni név és elérhetőség (telefonszám, e-mail cím) feltüntetésével. Köszönjük!

Nem mi,...hanem ki???

Kamarás Heléna

Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroslán jár szerte, keresve, kit nyeljen el. (1Pét 5,8)

TANÍTÁS

E rovat keretében arra vállalkozunk, hogy eloszlassunk bizonyos tévtanításokat.

Most azt szeretném bibliai igékkel alátámasztani, hogy a mai, az ördöggel bratyizó világban súlyát (de hatalmát nem!) vesztő, néha már-már szimpatikussá kreált ellenerő, a Sátán voltaképp mennyire valóban létező, világot megosztó, és Isten hatalmát az emberben megfosztani akaró valaKI. Nem tárgyasított, s ennyiben uralható valaMI. Nem egy erő, hanem egy démonfejedelem, egy bukott angyal, aki fellázadt Isten ellen, és kitalították a mennyből. Valaha csodás előkelő angyal volt, de szíve felfuvalkodott, beképzelt lett, hasonló akart lenni Istenhez. Jelenleg is, a nem látható, de valós transzcendens világban tartózkodik. Ez nem mese vagy ezoterikus tan, hanem a Bibliában konkrétan így van megírva, és sok igehelyen találkozunk a Sátán történetével és más tulajdonságaival, és neveivel is. Nem szabad lebecsülni őt, sem az erejét. Tudni kell, hogy ő is teremtett, de legyőzött lény. Ehhez kapcsolódó, elolvasásra érdemes igehelyek:

- * Ez 28,12
- * Ézs 14,12-20
- * 2. Pét 2,4
- * Júd 6

- * Jn 8,44
- * Jel 12,9
- * 1Pét, 5,8
- * 2Thessz 2,4

A közös munka összeköt

Sztanev Katalin

Szalay Andival már harmadik éve egy kis telet csempészünk a nyári gyülekezeti hetünkbe :). Ekkor készülnek el ugyanis azok a karácsonyi ajándékok, amiket a gyülekezet az ünnep alkalmával az ajtóban kap meg.

Első hallásra vicces gondolat, nyáron készülni a karácsonyra, de ez a legjobb alkalom arra, hogy gyülekezetünk lelkes asszonytestvéreinek fürge ujjait egy ügy mellé állítsuk. Ilyenkor nem csupán a kezünk jár, hanem bizony a szánk is, így egy árnyas fa alatt jobban meg is ismerjük egymást. A bátortalanabb is talál témát és könnyebben lép oda legközelebb ahhoz, akit eddig csak látásból ismert, de nem igazán tudott kapcsolódni hozzá.

Azt gondolom, hogy nem csupán nyáron valósítható mindez meg, bár rohanó világunkban egyszerűbbnek, gyorsabbnak tűnik otthon, egyedül megsütni egy tepsisütit, mint a gyülekezetben, vagy valakinél közösen, netán egy tea kíséretében, vagy megírni egy cikket a gyülekezeti újságba, egy kellemes szerkesztői megbeszélés, együtt munkálkodás helyett.

Én se, illetve a mi családunk sincs ezzel másként, pedig a kapcsolat, az egymás megismerése nem megy áldozat, idő, odafigyelés nélkül. Érdemes kilépnünk a komfortzónánkból, és együtt megtalálnunk azokat a lehetőségeket, amiket hiszem, hogy Isten kínál azért, hogy közelebb kerülhessünk egymáshoz. Igen, ez csupán lehetőség. Nincs benne semmi kényszer, de szebbé, színesebbé varázsolhatja közösségünket.

Nem elírás. Általában a nagy számokról beszélünk, a kicsit sokszor nem értékeljük, jelentéktelen, elhanyagolható.

Nemrég olvastuk Lukács evangéliuma 15. részében az elveszett juh és drahma eseteit. Azóta foglalkoztat a kicsi megbecsülése. Felértékelődött az EGY, - pedig mit számít az, ha a többi megvan?!

Felgyorsult, eredménycentrikus, számadatokkal értelmezhető és értékelhető világunkban mit számít az az elveszett EGY? Azon sem igen gondolkozunk, hogy hogyan érzi magát az éppen „szakadékba esett” egyetlen bárány, vagy a „sutba dobott”, elgurult, elveszett

állapotában semmit nemérvő, haszontalan drahma, - ki törődik vele? Nincs időnk, szemünk, szívünk észrevenni sem, nemhogy keresgélni! Vessen magára, ha olyan ügyetlen volt, hogy lemaradt a többitől, vagy kiesett a gazdasszony kezéből és elgurult...

Voltunk már szakadékba esett vagy eldobott állapotban? Ki ne lett volna? Milyen megnyugtató és vigasztaló, hogy VAN, aki megkeres, ránk talál, és akkor szinte jobban örül, mint a meglévő többségnek. Jézus Krisztus a kis számok törvénye szerint cselekszik.

Gyülekezetünk lélekszámával, növekedésével sokszor elégedetlenek vagyunk. Látjuk, hogy az épülő házak gombamódra szaporodnak, a beköltözők száma is rohamosan nő, - de vasárnaponként bőven lenne még hely az egybenyitott templomunkban. Próbálkozunk evangelizációval, Keresztkérdés-alkalmakkal, Felfedező -sorozatokkal, különféle „módszerekkel”, melyek jelentős gyülekezetnövekedést eddig nem hoztak. Jó lenne, ha örülni tudnánk az egy-egy új testvérnek is, megtanulnánk a keveset is értékelni, hiszen lehet, hogy épp a „szakadékból” mentődött meg, vagy elgurult-elveszett állapotából jutott el közénk.

Victor Jánost (1888-1954) idézve: „Jézusnak nem a nagy sokaság kellett, mely utána tódult. Nem érdekelte őt, hogy hányan vannak, hanem hogy milyen emberek az ő tanítványai”.

Van úgy, hogy Isten igéje nem betű szerinti ismerete tölti ki az életünket. Például, amikor egy súlyos betegség után már nem bír emlékezni az agy. Van úgy, hogy lélekben, érzésben, belső látásban-hallásban, hálatelt szívünkben rögzülnek bennünk az Úr szavai. Ezt tanultam meg Kiss Pálné Lídia nénitől, akit mint gyülekezetünk régi tagját most egy szeretetotthonban látogathattunk meg. Fekve, lassan, nehezen, beszél. De a beszélgetés végén elmosolyodik.

-Lídia néni, először is Isten éltesse, idén lett 80 éves. Most itt beszélgetünk a Református Szeretetotthonban, ahova engem Terike néni hozott el, hogy találkozzunk. Hogyan emlékszik vissza a hitbéli élete első időszakára?

-Tarcali református családban születtem. 1956-ot Veszprémben éltem meg nővérem családjával. Ugyan visszamentem a szülőfalumba egy borászatba dolgozni, de a sok méltánytalanság után egy évvel később már Cinkotán, az Auras gyárban dolgoztam.

-Gyülekezetbe mikor kezdett el újra járni?

-Minden mozdulatunkat figyelte akkoriban egy párttitkár, templomba nem mertünk járni. Ugyanakkor Cinkotán még nem is volt református gyülekezet.

-Van kedvenc bibliai igéje, Lídia néni?

-Két éve agyvérzést kaptam, azért is kerültem ide. Magatehetetlen lettem, a fél oldalam most is béna. Sajnos a betegség a memóriámat is súlyosan érintette. Ha néha meghallgathatok magnóról egy-egy istentiszteletet, akkor jönnek vissza mondatok, igék, olyan dolgok, amiket én már sokszor hallottam. Nagyon nehéz itt. De valamiért még itt kell lennem.

-Családja van?

-Igen, a lányom sokszor jön. Sokat segít. Két fiú unokám is van, ők Mátyásföldre is jártak templomba.

-Mikor volt utoljára templomban, Lídia néni?

-Nagyon régen már. Még Marikára, Pordán Esztikére emlékszem. De a

korábbi lelkész, még Bíró Feri bácsiék előtt, nagyon nem úgy foglalkozott velünk, ahogy kellett volna. Amikor Bíróék jöttek, újra jártam. Nagyon ritka volt, hogy ne lettem volna istentiszteleten. Ráczy Judit tiszteletes asszonnyal pedig bibliaórákra jártunk. Nagyon jó közösség volt. A takarítóbrigádban is dolgoztam több mint 10 évig.

-Gondolom, hiányoznak ezek az alkalmak.

-Igen, nagyon. Bár én nem sokat beszéltem. Mátraházára sem mentem, valahogy nem volt bátorságom. Nyikos András nagytiszteletű urat is kedveltem, lehetőségeimhez képest anyagilag is támogattam a gyülekezeti ház megépítését. Bár családomtól megkaptam, hogy milyen bolond vagyok én ezért. Szerintem pedig ennek így kellett lennie.

-Lídia néni, ha most üzennie kellene az arpadföldi fiataloknak, ill. az egész gyülekezetnek, mi lenne az, amit fontosnak tartana, hogy elmondhasson?

-Éljenek a lehetőséggel, hogy a Jóistennel élhetnek. Higgyenek benne. Mindenkinek pedig jó egészséget kívánok innen, sok szeretettel.

Legközelebb (gyülekezeti ajánlásra :)) Tóth Péter testvérünket és feleségét, Ildikót kérdezzük.

Elérhetőségeink:

Cím: 1162 Budapest,
Menyhért u. 42.
email: gyulekezet@arpadfoldiref.hu
telefon: +3630/483-4638
Nyikos András lelkipásztor

Rendszeres alkalmaink:

Istentisztelet: vasárnap 10:00 óra

Istentisztelet úrvacsorával: hónap első vasárnapja 10:00 óra

Gyermek istentisztelet 3-7 éveseknek: vasárnap 10:00 óra

Gyermek istentisztelet 8 éves kortól: vasárnap 10:00 óra

Bibliaóra: kedd 18:00 óra

Bibliaóra: péntek 14:30 óra

Ifjúsági óra: péntek 18:00 óra

Áldás, békeség!